

Antígona

Sòfocles

EL COR:

Estrofa 1: Moltes són les coses que admiren,
i cap n'hi ha que admirí més que l'home.

Ell fins a més enllà de la blanquina
gran mar, amb el llebeig tempestuós
avança, travessant les aigües
inflades que entorn s'apregonen.

I dels déus la suprema,
la Terra inconsumible, infatigable,
turmenta, amb el vaivé de les arades,
d'any en any, quan la gira, amb la força
de la nissaga cavallina.

Antístrofa 1: I la tribu dels ocellets
de cor lleuger, insidiant, captura,
i les hordes dels animals salvatges,
i la marina gènera del pèlag,
dins els torterols de la xarxa
que ell ha teixit, l'home sagaç.

També domina amb ginys
la feréstega bèstia muntanyana,
i el cavall de pelut bescoll, el mena
sota el jou que li volta la tossa,
i el brau de la serra, incansable.

Estrofa 2: I el llenguatge, i el pensament
que és com un vent, i l'impuls d'habitar
ciutats, és ell mateix que se'ls ha apresos;
com a defugí els trets al ras
de les incòmodes glaçades
i de les males pluges,
amb recursos per tot; sense recursos
a res no s'aventura
del futur; només de la mort
no es procurarà una fugida;
les malalties intractables
ha imaginat, però, com evadir-se'n.

Antístrofa 2: Tenint en la inventiva
d'art un talent per damunt l'esperança,
ja cap al mal, ja cap al bé camina.
Fent, doncs, una part a les lleis
de la terra i al dret pels déus jurat,
un home ocupa el cim
més vistent d'una pàtria; de la pàtria

s'exclou qui amb el mal
fa companyia, per bravata.
Que amb mi no sigui en una llar
ni tingui un pensament
igual, qui obra d'aquesta manera.

SÒFOCLES. Antígona, dins Tragèdies de Sòfocles, vol. 1. Traducció catalana i pròleg de Carles Riba.
Edició a cura de Carles Miralles. Barcelona: Curial, 1977, p. 160-161.

Translated by Carles Riba